

УДК 346.3:347.7

DOI <https://doi.org/10.32836/2521-6473-2018-2-167-174>

А. К. Бородайко, студентка юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

ПОРЯДОК ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСУ З ВИЗНАЧЕННЯ ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРА

Стаття присвячена аналізу правового регулювання порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера в межах процедури державно-приватного партнерства.

Автором виділено стадії конкурсу з визначення приватного партнера, проаналізовано кожну з них. Досліджено сучасний стан законодавства в цій сфері й основні недоліки правового регулювання аналізованого інституту.

Автор доходить висновку, що чинне законодавство в частині правового регулювання порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера переобтяжене формальними вимогами, які можуть створювати потенційну загрозу для оскарження результатів конкурсу.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, приватний партнер, конкурс, конкурсна комісія, конкурсні пропозиції.

A. K. Borodayko. Competition procedures for the determination of the private partner

The article is devoted to the analysis of legal regulation of the procedure for conducting a competition for the definition of a private partner within the framework of the procedure of public-private partnership. Currently, among the sources of such regulation, the Law "On Public-Private Partnership" and the Procedure for conducting a tender for identifying a private partner for the implementation of public-private partnership on objects of state, communal property and objects belonging to the Autonomous Republic of Crimea are allocated.

The author identifies the stages of the competition for the determination of the private partner (from the decision to hold the contest before announcing and publishing the results of the contest and concluding the contract; the author singles out nine such stages) and analyzes each of them.

The current state of legislation in this area and the main shortcomings of the legal regulation of the analyzed institute are researched. In particular, attention was paid to the declarative nature of certain provisions of the legislation and their non-conformity with the names of articles. The criteria for evaluating bids are also explored.

The author comes to the conclusion that the current legislation in the part of legal regulation of the procedure for conducting a tender for the determination of a private partner is overburdened with formal requirements that may pose a potential threat to contest the results of the competition. Moreover, neither the Law nor the Procedure does not establish the consequences of violations of the relevant procedural requirements for conducting a competition (recognition of a contest invalid, something that has not happened, etc.).

Key words: Law of Ukraine "On public-private partnership", private partner, competition, competition committee, competitive tenders, invalidity of competition, essential terms of contract.

Постановка проблеми. Упродовж останніх років очевидним стає той факт, що забезпечення високих і стійких темпів розвитку країни та регіонів неможливе без ефективного партнерства державних і місцевих органів влади із представниками приватного бізнесу.

Відносини державно-приватного партнерства (далі – ДПП) набувають особливої актуальності в Україні з огляду на переваги ДПП і проблеми, що виникають під час встановлення таких відносин, з угодами, що їх опосередковують [4].

Актуальним у світлі забезпечення прозорості й ефективності відносин державно-приватного партнерства є порядок проведення конкурсу на визначення приватного партнера [3, с. 39].

© А. К. Бородайко, 2018

Зокрема, на даний момент до відповідного порядку, про який мова піде нижче, вже 5 разів за останні 6 років вносилися суттєві зміни, що означає, що законодавець ще перебуває в пошуках ідеальної моделі та балансу врегулювання відповідних відносин. Очевидно, що такий стан речей зумовлює особливу увагу до питання проведення конкурсу на визначення приватного партнера

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняній науці вивченню державно-приватного партнерства присвячено праці Д. Бондаренка, О. Вінник, Г. Задорожного, Я. Казюк, А. Колода, П. Кулинич, В. Круглого, І. Запатріної, М. Маісурадзе, В. Махінчука, О. Прошкуратова, С. Сімака й інших, проте комплексного дослідження правового регулювання проведення конкурсу з визначення приватного партнера немає.

Мета статті – зробити аналіз правового регулювання порядку проведення конкурсу з визначення приватного партнера в межах процедури державно-приватного партнерства, виділити стадії конкурсу з визначення приватного партнера, а також дослідити сучасний стан законодавства в цій сфері, виявити основні недоліки правового регулювання аналізованого інституту.

Виклад основного матеріалу. Питання проведення конкурсу з визначення приватного партнера регулюється Законом України «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 р. № 2404–VI (далі – Закон) [1] та Порядком проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об’єктів державної, комунальної власності та об’єктів, які належать Автономній Республіці Крим, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. № 384 (далі – Порядок) [2].

Варто зазначити, що обидва нормативно-правові акти містять положення, відповідно до яких, коли законами, що регулюють відносини, які виникають у процесі укладення зазначених договорів, встановлено інший порядок проведення конкурсу, застосовується порядок проведення конкурсу, встановлений такими законами (Закони України «Про концесії» від 16 липня 1999 р. № 997–XIV та Закон України «Про оренду землі» від 6 жовтня 1998 р. № 161–XIV). Нині і Закон, і Порядок імперативно вказують на те, що особливості проведення конкурсу можуть встановлюватися тільки законами, а не підзаконними актами.

Питанню проведення конкурсу Закон приділяє небагато уваги: Закон встановлює лише основні засади проведення, порядок оголошення конкурсу та його результатів, а також містить бланкетну норму, яка відсилає до Порядку. Так, відповідно до Закону, одним з основних принципів здійснення державно-приватного партнерства є визначення приватного партнера на конкурсних засадах, крім випадків, встановлених законом. Даний принцип конкретизується в ст. 14 Закону: визначення приватного партнера для укладення договору (договорів) у рамках державно-приватного партнерства здійснюється виключно на конкурсних засадах, крім випадків, передбачених законом. Якщо після оголошення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства на участь у зазначеному конкурсі подав заявку лише один претендент, відповідний договір може бути укладений уповноваженим органом із цим претендентом шляхом погодження з ним істотних умов договору [1].

Закон містить важливу норму щодо визначення суб’єктного складу, який може ухвалювати рішення про оголошення конкурсу. Відповідно до ст. 13 Закону, рішення про здійснення державно-приватного партнерства чи про недоцільність його здійснення, про проведення конкурсу та затвердження результатів конкурсу з визначення приватного партнера ухвалюються щодо об’єктів: державної власності – центральним органом виконавчої влади, що виконує, за законом, функції з управління відповідними об’єктами державної власності, а якщо такого органу не визначено – Кабінетом Міністрів України; комунальної власності – органом місцевого самоврядування згідно з повноваженнями, відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування»; що належать Автономній Республіці Крим, – органом, уповноваженим Радою міністрів Автономної Республіки Крим, а якщо такого органу не визначено – Радою міністрів Автономної Республіки Крим [1].

У Законі є стаття «Засади проведення конкурсу з визначення приватного партнера», проте зміст цієї статті не відповідає її назві, адже вона містить вимоги до конкурсу (його істотні умови), але аж ніяк не засади його проведення. Відповідно до ч. 1 ст. 15 Закону, під час ухвалення рішення про проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства визначаються: строк здійснення державно-приватного партнерства, форма його реалізації й основні етапи; державний партнер та об'єкти державно-приватного партнерства; обсяг та форми державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства, якщо надання такої підтримки передбачається; граничний строк подання заявок на участь у конкурсі; граничний строк проведення конкурсу з визначення приватного партнера; основні кваліфікаційні вимоги до учасників конкурсу; основні критерії визначення переможця конкурсу. Оголошення про проведення конкурсу з визначення приватного партнера публікується державним партнером у газетах «Урядовий кур'єр» або «Голос України», чи в офіційному друкованому засобі масової інформації відповідного органу місцевого самоврядування або Автономної Республіки Крим, якщо державним партнером виступають такі органи, а також розміщується на офіційному веб-сайті державного партнера [1].

Ст. ст. 16–17 Закону присвячені питанню оприлюднення результатів конкурсу й укладенню договору в межах державно-приватного партнерства з переможцем конкурсу. Зокрема, результати оцінки конкурсних пропозицій учасників конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства не підлягають розголошенню до дня визначення переможця конкурсу, крім випадків, передбачених законом. Орган, що проводив конкурс, зобов'язаний у десятиденний строк із дня визначення переможця конкурсу оприлюднити інформацію та вмотивовані роз'яснення щодо підстав визначення переможця та відхилення пропозицій інших учасників конкурсу. Оприлюднення здійснюється таким самим порядком, що і оголошення про проведення конкурсу [1].

Орган, що ухвалив рішення про здійснення державно-приватного партнерства, зобов'язаний не пізніше місяця після підписання протоколу про результати конкурсу (сільські, селищні, міські, районні й обласні ради – на найближчому пленарному засіданні) розглянути результати проведення конкурсу та затвердити відповідний протокол (про визначення переможця конкурсу, про відхилення всіх конкурсних пропозицій без визначення переможця чи про оголошення конкурсу таким, що не відбувся) або відмовити в затвердженні результатів конкурсу з обґрунтуванням причини такої відмови [1].

Детально порядок проведення конкурсу щодо визначення приватного партнера розписаний на рівні Порядку. У п. 2 Порядку встановлено, що метою проведення конкурсу є визначення юридичної особи, крім державних та комунальних підприємств, або фізичної особи-підприємця (далі – приватний партнер), яка забезпечить створення найкращих умов для здійснення державно-приватного партнерства [2].

Відповідно до системного аналізу положень Закону та Порядку, стадіями конкурсу можна визначити такі:

1. Ухвалення рішення про проведення конкурсу.
2. Утворення конкурсної комісії.
3. Подання заявок на участь у конкурсі.
4. Попередній відбір претендентів з урахуванням кваліфікаційних та інших вимог, визначених конкурсною документацією.
5. Подання конкурсних пропозицій.
6. Розкриття конвертів із конкурсними пропозиціями учасників конкурсу.
7. Оцінювання конкурсних пропозицій.
8. Визначення переможця конкурсу.

9. Оприлюднення результатів конкурсу й укладення договору (детально ця стадія врегульована на рівні Закону, як зазначалося вище).

Порядок детально визначає положення, які мають міститися в рішенні про проведення конкурсу: найменування державного партнера; найменування об'єкта державно-приватного партнерства; строк здійснення такого партнерства; форма реалізації державно-приватного партнерства та його основні етапи; обсяг та форма державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства, якщо надання такої підтримки передбачається; порядок та умови отримання приватним партнером права на користування земельною ділянкою; зміст істотних умов договору, зокрема, визначених за результатами проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства; кількість етапів проведення конкурсу; граничний строк подання заявок на участь у конкурсі, який не може бути меншим за 30 календарних днів із дати публікації оголошення про проведення конкурсу; строк подання конкурсних пропозицій; строк розкриття конвертів із конкурсними пропозиціями, який не може бути меншим ніж 5 календарних днів з дати закінчення подання конкурсних пропозицій; граничний строк проведення конкурсу, який не може бути меншим ніж 45 календарних днів із дати закінчення подання заявок на участь у конкурсі; основні кваліфікаційні вимоги до учасників конкурсу; основні критерії проведення оцінки конкурсної пропозиції для визначення переможця конкурсу та зважений коефіцієнт для кожного такого критерію; адреса прийому заявок для участі в конкурсі та конкурсних пропозицій [2].

У п. 7 Порядку встановлені істотні умови договору [2]. Проте з положеннями п. 7 важко погодитися, адже він містить формулювання «істотними умовами договору можуть бути». «Можуть бути» означає, що сторони вправі відступити від положень п. 7 Порядку, хоча з його змісту, очевидно, вбачається, що такі умови мають бути імперативними (наприклад, найменування державного партнера й об'єкта державно-приватного партнерства; зобов'язання сторін, серед яких обсяг і форма державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства, якщо надання такої підтримки передбачається, та обсяг і форма фінансової участі приватного партнера в здійсненні зазначеного партнерства). Отже, цей пункт треба викласти в такій редакції: «<...> істотними умовами договору є <...>».

Відповідно до п. 18 Порядку, орган управління опублікує не пізніше ніж за місяць до закінчення строку подання заявок на участь у конкурсі (далі – заявка) оголошення про його проведення в газетах «Урядовий кур'єр» або «Голос України», чи в офіційному друкованому засобі масової інформації відповідного органу місцевого самоврядування або Автономної Республіки Крим, якщо державними партнерами є зазначені органи, а також розміщує на власному веб-сайті органу управління та Міністерства [2].

Окремо на рівні Порядку регулюється питання правового статусу конкурсної комісії. Зокрема, орган управління утворює комісію з питань проведення конкурсу в складі не менше 7 осіб, призначає голову і секретаря комісії та затверджує положення про комісію. Порядок також встановлює особливості суб'єктного складу таких комісій (наприклад, до складу комісії в разі проведення конкурсу щодо об'єктів державної власності входять представники органу управління, Мінекономрозвитку, Мінфіну, Фонду державного майна та Державного агентства земельних ресурсів) [2].

Після оголошення про проведення конкурсу та створення комісії учасники подають конкурсну документацію. Відповідно до п. 13 Порядку, конкурсна документація містить: інструкцію для претендентів; умови проведення конкурсу; проект договору із зазначенням його істотних умов, а також умовами, які можуть бути змінені під час проведення конкурсу; висновок про результати проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства для об'єкта, який виставляється на конкурс; пропозицію щодо розподілу ризиків

відповідно до результатів аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства; інші документи (за рішенням органу управління). Конкурсна документація оприлюднюється на веб-сайті органу управління не пізніше ніж через три дні після її затвердження зазначеним органом та надається особі на її письмовий запит [2].

Порядком також встановлюється, що умови проведення конкурсу містять: інформацію про склад об'єкта державно-приватного партнерства та його опис із зазначенням основних техніко-економічних показників; кваліфікаційні вимоги до учасників конкурсу; інформацію про види діяльності, які провадитимуться в рамках державно-приватного партнерства; критерії і порядок проведення оцінки конкурсних пропозицій та визначення переможця конкурсу; відомості щодо наявності обмежень та/або обтяжень щодо об'єкта державно-приватного партнерства; порядок та умови отримання переможцем конкурсу права на користування земельною ділянкою для здійснення державно-приватного партнерства (у разі необхідності); перелік документів, що подаються претендентами для підтвердження їхньої відповідності кваліфікаційним вимогам; інформацію про обсяг та форму державної підтримки здійснення державно-приватного партнерства, якщо надання такої підтримки передбачається, та обсяг і форму фінансової участі приватного партнера в здійсненні зазначеного партнерства [2].

Наступною стадією є подача заявок на участь у конкурсі. Відповідно до п. 20 Порядку, заявка повинна містити: повне найменування (для фізичних осіб-підприємців – прізвище, ім'я та по батькові), місцезнаходження, телефон (телефакс) претендента; дату, місце та найменування органу реєстрації претендента; загальні відомості про посадових осіб претендента (для юридичних осіб); дані про особу, що підписала заявку. До заявки додаються: довідка про відсутність заборгованості перед бюджетом; баланс за формою № 1; звіт про фінансові результати за формою № 2; звіт про рух коштів за формою № 3; розшифрована інформація про дебіторську та кредиторську заборгованості із зазначенням дати їх появи; відомості та їх документальне підтвердження щодо відповідності претендента кваліфікаційним вимогам, визначеним конкурсною документацією; засвідчені установленим порядком копії статуту або інших установчих документів та документа, що підтверджує повноваження особи, яка підписала заявку. Юридична особа-нерезидент подає разом із заявкою документи, що підтверджують факт реєстрації (створення) іноземної юридичної особи в країні її місцезнаходження (витяг із торговельного, банківського або судового реєстру тощо), зазначені в цьому пункті фінансові документи, що засвідчені згідно із законодавством країни, яка їх видала, перекладені українською мовою та легалізовані відповідно до законодавства.

П. п. 27–40 Порядку присвячені процедурі визначення переможця конкурсу й оцінювання конкурсних пропозицій [2].

Так, розкриття конвертів із конкурсними пропозиціями здійснюється на засіданні комісії, на якому можуть бути присутні учасники конкурсу, а також інші особи, зокрема представники засобів масової інформації. Під час розкриття конвертів із конкурсними пропозиціями головує на засіданні комісії оголошує зазначене на конверті з конкурсною пропозицією найменування учасника конкурсу, розкриває конверт і оголошує анотацію конкурсної пропозиції. За результатами розкриття конвертів із конкурсними пропозиціями комісія складає протокол, в якому зазначається: кількість та найменування учасників конкурсу, які подали конкурсні пропозиції; основні відомості щодо поданих конкурсних пропозицій (комерційні, інженерно-конструкторські, фінансові, екологічні, соціальні, відповідно до анотації); дата проведення засідання комісії, на якому оцінюватимуться конкурсні пропозиції [2].

Одними з найбільш важливих положень Порядку у світлі забезпечення прозорості проведення конкурсних процедур є вимоги до оцінювання конкурсних пропозицій. До них варто віднести такі:

1) критерії технічного й інженерно-конструкторського характеру, до яких належать: технічне обґрунтування конкурсної пропозиції; можливість її реалізації у визначені строки; рівень кваліфікації учасника; якість виконання робіт та надання послуг (якщо передбачається надання послуг під час здійснення державно-приватного партнерства, оцінюється порядок надання таких послуг та можливості підвищення їхньої якості, зокрема гарантії безперервного їх надання); використання вітчизняних сировини, матеріалів, технологій, техніки й обладнання вітчизняного виробництва; залучення інновацій та енергозберігаючих технологій під час виконання договору про партнерство;

2) критерії фінансового та комерційного характеру, до яких належать: сума платежів, зборів, що сплачуватиметься під час виконання договору про партнерство на користь приватного партнера; обсяг та форма фінансової участі приватного партнера; витрати на виконання проектно-конструкторських та будівельних робіт, щорічні витрати на експлуатацію та матеріально-технічне обслуговування; обсяг та форма державної підтримки, якщо надання такої підтримки передбачається в конкурсній пропозиції; надійність запропонованих механізмів фінансування виконання договору державно-приватного партнерства; обсяг інвестицій, зокрема власних або залучених, що здійснюватимуться учасником конкурсу, строк окупності та рентабельність об'єкта;

3) критерії екологічного та соціального характеру, до яких належать: відповідність здійснення державно-приватного партнерства екологічним нормам і стандартам; екологічні наслідки реалізації державно-приватного партнерства; використання під час державно-приватного партнерства праці громадян України; рівень заробітної плати та соціального забезпечення найманих працівників; вплив на рівень соціально-економічного розвитку адміністративно-територіальної одиниці, регіону;

4) відповідність конкурсної пропозиції вимогам, визначеним цим Порядком;

5) інші критерії залежно від об'єкта, істотних умов та виду договору про партнерство [2].

Орган управління з урахуванням пропозицій комісії визначає критерії проведення оцінки конкурсної пропозиції, присвоює кожному критерію зважений коефіцієнт від 0 до 1 (0 – мінімально значущий критерій, 1 – максимально значущий критерій), оприлюднює їх у рішенні про проведення конкурсу. Сума зважених коефіцієнтів за критеріями одного виду відповідно до п. 28 цього Порядку дорівнює 1 [2].

Під час оцінювання конкурсних пропозицій члени комісії оцінюють кожну таку пропозицію окремо шляхом присвоєння кожному визначеному критерію балів від 0 до 10, перемноження присвоєного бала і відповідного зваженого коефіцієнта за кожним критерієм окремо та сумування отриманих показників [2].

За результатами проведення оцінки конкурсних пропозицій члени комісії, які беруть участь у її засіданні, заповнюють і підписують відомості про результати проведення оцінки конкурсних пропозицій (далі – відомості про оцінювання) за встановленою комісією формою та подають їх секретареві комісії [2].

Після проведення перевірки правильності розрахунків, наведених у відомостях про оцінювання, та виправлення разом із відповідними членами комісії помилок секретар комісії за кожною конкурсною пропозицією підсумовує бали, нараховані членами комісії, складає та підписує звіт про результати оцінювання конкурсних пропозицій (далі – звіт про оцінювання) за встановленою комісією формою, який разом із відомостями про оцінювання подає комісії для розгляду та визначення переможця конкурсу [2].

За результатами розгляду даних, наведених у відомостях та звіті про оцінювання, комісія пропонує визначити переможцем учасника, конкурсна пропозиція якого набрала найбільшу кількість балів [2].

У разі рівного розподілу балів комісія розглядає дані, наведені у відомостях про оцінювання, і пропонує визначити переможцем учасника, конкурсна пропозиція якого набрала найбільшу кількість балів за зваженими коефіцієнтами з найбільшим значенням [2].

За результатами розгляду даних, наведених у відомостях про оцінювання та звіті про оцінювання, комісія має право відхилити всі конкурсні пропозиції без визначення переможця. Коли протягом строку надання конкурсних пропозицій не надійшло жодної конкурсної пропозиції або всі подані конкурсні пропозиції не відповідають вимогам, визначеним цим Порядком, конкурс може бути оголошеним комісією таким, що не відбувся [2].

Зрештою, завершальною стадією конкурсу є складення протоколу про результати конкурсу. За результатами проведення конкурсу комісія складає протокол про результати конкурсу (про визначення переможця конкурсу, про відхилення всіх конкурсних пропозицій без визначення переможця чи про оголошення конкурсу таким, що не відбувся) у трьох примірниках і подає їх на затвердження органу управління [2].

У такому протоколі зазначаються: відомості про учасників конкурсу; істотні умови конкурсу; конкурсні пропозиції його учасників; кількість балів, що набрали учасники конкурсу під час проведення оцінки конкурсних пропозицій; обґрунтування вибору переможця конкурсу та/або відхилення всіх конкурсних пропозицій; відомості про переможця конкурсу або закінчення конкурсу без визначення переможця, або про оголошення конкурсу таким, що не відбувся; адреса веб-сторінки органу управління, на якій розміщені відомості про проведення конкурсу. До першого примірника протоколу додаються відомості про оцінювання та звіт про оцінювання [2].

Орган управління зобов'язаний не пізніше місяця після підписання протоколу про результати конкурсу (сільські, селищні, міські, районні й обласні ради – на найближчому пленарному засіданні) розглянути результати проведення конкурсу і затвердити відповідний протокол (про визначення переможця конкурсу, про відхилення всіх конкурсних пропозицій без визначення переможця чи про оголошення конкурсу таким, що не відбувся) або відмовити в затвердженні результатів конкурсу з обґрунтуванням причини такої відмови [2].

Протокол засідання комісії щодо визначення переможця конкурсу оприлюднюється на веб-сайті органу управління не пізніше ніж через три дні після затвердження такого протоколу. Орган управління надсилає рекомендованим листом примірник затвердженого протоколу: в одноденний строк – переможцю конкурсу; у триденний строк – Міністерству для розміщення на його веб-сайті [2].

Орган управління надсилає у п'ятиденний строк із дня ухвалення рішення про затвердження результатів конкурсу відповідне письмове повідомлення учасникам конкурсу. Кожному учасникові конкурсу в день звернення видається копія протоколу засідання комісії щодо визначення переможця конкурсу [2].

Цікаво, що частину положень щодо порядку оприлюднення результатів конкурсу й укладення договору за його результатами просто продубльовано із Закону. Постає питання: навіщо потрібне таке дублювання взагалі, чому в Порядку, який стосується тільки конкурсу, закріплені положення і щодо регулювання договірних відносин? Очевидно, такі положення мають бути вилучені з Порядку.

Висновки з дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі:

1. Сьогодні питання проведення конкурсу з визначення приватного партнера регулюється Законом України «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 р. № 2404–VI та Порядком проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим, затвердженого постановою Кабінету Міністрів Укра-

їни від 11 квітня 2011 р. № 384. Окремі спеціальні вимоги встановлені на рівні законодавства про концесії, про угоди про розподіл продукції, про державні закупівлі тощо.

2. Відповідно до системного аналізу положень Закону та Порядку, можна визначити такі стадії конкурсу: 1) ухвалення рішення про проведення конкурсу; 2) утворення конкурсної комісії; 3) подання заявок на участь у конкурсі; 4) попередній відбір претендентів з урахуванням кваліфікаційних та інших вимог, визначених конкурсною документацією; 5) подання конкурсних пропозицій; 6) розкриття конвертів із конкурсними пропозиціями учасників конкурсу; 7) проведення оцінки конкурсних пропозицій; 8) визначення переможця конкурсу; 9) оприлюднення результатів конкурсу й укладення договору.

3. Одними з найбільш важливих положень Порядку у світлі забезпечення прозорості проведення конкурсних процедур є критерії оцінювання конкурсних пропозицій. До них варто віднести такі: 1) критерії технічного й інженерно-конструкторського характеру; 2) критерії фінансового та комерційного характеру; 3) критерії екологічного та соціального характеру; 4) відповідність конкурсної пропозиції вимогам, визначеним цим Порядком; 5) інші критерії залежно від об'єкта, істотних умов та виду договору про партнерство.

4. З положеннями п. 7 Порядку важко погодитися, адже він містить формулювання «істотними умовами договору можуть бути». «Можуть бути» означає, що сторони вправі відступити від положень п. 7 Порядку, хоча з його змісту, очевидно, вбачається, що такі умови повинні бути імперативними. Отже, цей пункт треба викласти в такій редакції: «<...> істотними умовами договору є <...>».

5. У Законі є стаття з назвою «Засади проведення конкурсу з визначення приватного партнера», проте зміст цієї статті не відповідає її назві, адже сама стаття містить вимоги до конкурсу.

6. Ні Закон, ні Порядок не встановлюють наслідків порушення відповідних процедурних вимог проведення конкурсу (визнання конкурсу недійсним; таким, що не відбувся тощо), а також через переобтяженість формальними вимогами він може бути «вразливим» з погляду можливості оскарження будь-яких дій, проведених у межах конкурсу.

Список використаних джерел:

1. Про державно-приватне партнерство: Закон України від 1 липня 2010 р. № 2404. Відомості Верховної Ради України. 2010. № 40. Ст. 524.
2. Порядок проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної, комунальної власності та об'єктів, які належать Автономній Республіці Крим, затвердж. постановою Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. № 384. Офіційний вісник України. 2011. № 28. С. 74. Ст. 1168.
3. Вінник О. Корпоративна форма державно-приватного партнерства: проблеми правового забезпечення на тлі зарубіжного досвіду. Суми, 2012. 204 с.
4. Вінник О. Угоди державно-приватного партнерства: проблеми правового регулювання. Право та інноваційне суспільство: електрон. наук. вид. 2013. Вип. 1. С. 18–37. URL: http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2014/11/vinnyk_ua.pdf (дата звернення: 03.03.2016).
5. Бондаренко Д. До питання адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства за законодавством України. Вісник Запорізького національного університету. 2014. № 1. С. 152–157
6. Маісурадзе М. Нормативно-правове забезпечення здійснення державно-приватного партнерства в Україні. Економіка праці, соціальна економіка та політика. 2013. № 3. С. 115–123.